

РЕШЕНИЕ

№ 5367

гр. София, 13.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Ирина Кюртева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **5503** по описа за **2020** година докладвано от съдия Ирина Кюртева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на И. М. С. против Решение № 69855/16.03.2020г., постановено по НАХД № 11730/2019 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение /НО/, 116-и състав. С посочения съдебен акт е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 19-4332-009924/30.05.2019г., издадено от ВПД Началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което на основание чл. 175, ал. 1, т. 4 от ЗДвП на касатора са наложени кумулативно административни наказания „глоба“ в размер на 200 /двеста/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 /три/ месеца за нарушение на чл. 103 от ЗДвП; както и на основание чл. 183, ал.1, т.1, предл.2 от ЗДвП на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 10 /десет/ лева за нарушение на чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП.

В касационната жалба се твърди, че решението на СРС е неправилно, като постановено в нарушение на материалния закон и съществено нарушение на процесуалните правила. Твърди се, че НП нарушението е описано непълно и неясно, в противоречие с изискванията на чл. 57, ал.1, т.5 от ЗАНН, което водело до невъзможност за преценка за съответствие с материалния закон, правилност на квалификацията на деянието и дали правилно е била приложена санкционната норма.

Оспорва се правомощието на контролен орган по ЗДвП на свидетеля-очевидец. Иска се отмяна на решението, като се постанови ново, с което да се отмени издаденото наказателно постановление, алтернативно- делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд.

В съдебно заседание, касаторът, редовно призован, не се явява. Представява се от адв. Х., която поддържа жалбата. Претендира разноски по представен списък по чл. 80ГПК, за процесуално представителство пред двете инстанции.

Ответникът – СДВР, Отдел „Пътна полиция“, редовно уведомен, не изпраща представител.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор К., излага становище за неоснователност и недоказаност на касационната жалба. Моли решението на СРС да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Административен съд София-град, XI-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество, същата е неоснователна поради следните съображения:

Районният съд е приел за установена следната фактическа обстановка: на 07.05.2019год., св.Я. /ст.полицай при ОСПС-ОВОР-СДВР/ и негов колега били назначени по СПО, за времето от 08,30 до 20,30 часа. Около 13,00 часа забелязали л.а.“БМВ“ с ДК [рег.номер на МПС], който се движел по [улица]от [улица]към Околовръстен път и решили да го спрат за полицейска проверка. Св.Я. излязъл на пътното платно и подал ясен сигнал със стоп палка обр.МВР на водача на автомобила да спре за полицейска проверка, който се движел с висока скорост в лявата лента на платното за движение. Св.Я. имал визуален контакт с жалбоподателя, който бил сам в автомобила. В този момент автомобилът увеличил скоростта си, не спрял на подадения сигнал и продължил. Полицейските служители направили справка по ДК номера на автомобила, установили местожителството на жалбоподателя и го последвали до домът му на [улица], където видели паркирания автомобил. За случилото се св.Я. съставил докладна записка. За съдействие бил извикан екип на О“ПП-СДВР. При пристигането си на място, св.С., /мл.автоконтрольор при 02гр.01-ви сектор О“ПП“-СДВР/, извършил проверка на жалбоподателя, при която последният не му представил КТ към СУМПС. За така констатираните нарушения св.С., съставил акт за установяване на административно нарушение на жалбоподателя, подписан от последния с обяснението, че намалил, видял полицейските служители да спират друг автомобил, поради която причина продължил движението си. На базата на така съставения акт на 30.05.2019 год. е издадено атакуваното наказателно постановление.

Така описаната фактическа обстановка съдът приел за установена по несъмнен начин от събраните по делото доказателства-свидетелски показания, и от приложените по делото писмени доказателства-справка от О“ПП“-СДВР относно жалбоподателя, докладна записка, заповеди на министъра на вътрешните работи за определяне на длъжностни лица, които имат правото да съставят актове за установяване на административни нарушения и да издават наказателни постановления по ЗДвП, акт за установяване на административно нарушение.

При така установената фактическа обстановка, съдът намерил за установено по несъмнен начин,че жалбоподателят осъществил от обективна и субективна страна

състава на административните нарушения по чл.103 и чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП. От обективна страна: на 07.05.2019год., около 13,00 часа, в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към Околовръстен път, срещу Д. топ груп, управлявал л.а.“БМВ“ с ДК [рег.номер на МПС] и при ясно подаден сигнал със стоп палка обр.МВР не се подчинява и продължава движението си. Впоследствие е спрял на [улица], като не представил КТ към СУМПС. От субективна страна деянията били извършени при форма на вината непредпазливост по смисъла на чл.11,ал.3 от НК, в нейната разновидност небрежност.

Въз основа на събраните доказателства, СРС е приел, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, а при съставянето на АУАН и издаването на спорното НП са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. По същество на спора въззивния съд е изложил съображения, че административнонаказателната отговорност на С. е ангажирана правилно за нарушение на чл. 103 от ЗДвП и за нарушение на чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП. Съдът е изложил подробни съображения относно неприложимостта на чл.28 ЗАНН, както и че АНО правилно е съобразил разпоредбите на чл.27 ЗАНН.

Така постановеното решение е правилно.

Според нормата на чл. 103 от ЗДвП, при подаден сигнал за спиране от контролните органи водачът на пътно превозно средство е длъжен да спре плавно в най-дясната част на платното за движение или на посоченото от представителя на службата за контрол място и да изпълнява неговите указания. Съответно санкцията за неговото неизпълнение е регламентирана с разпоредбата на чл. 175, ал. 1, т. 4 от ЗДвП. Видно от нормата на чл. 103 от ЗДвП, изпълнителното деяние е отказът да се изпълни нареждане на органите за контрол или регулиране за движение. Следователно, за да е налице нарушение, е необходимо на първо място да е подаден сигнал и подаденият сигнал да е бил възприет от водача на ППС и същият да не е спрял, т.е. бездействие обективизиращо, че не го е изпълнил. Подаването на сигнал за спиране със стоп палка, безспорно е разпореждане на контролен орган, по естеството си осъществено чрез конклюдентно действие, като в настоящия казус, това е и конкретната форма на разпореждане, обуславяща ангажиране на отговорността за нарушение по чл. 103 от ЗДвП. От събраните доказателствата по делото, както и от описанието на поведението на административнонаказаното лице се установява и фактът на възприемане на сигнала от водача, който вместо да спре за проверка, е продължил движението си, и то ускорявайки скоростта си. Размерът на наказанието се явява справедлив и съобразен с разпоредбите на чл. 27 от ЗАНН, като законосъобразно съдът е взел предвид поведението на жалбоподателя като водач на моторно превозно средство, системно нарушаващ правилата за движение.

Неоснователни са възраженията на касаторът и за другото нарушение, за което е наказан - това по чл. 100, ал.1 от ЗДвП. Според правилото на цитираната норма водачът на моторно превозно средство е длъжен да носи контролния талон към свидетелство за управление на моторно превозно средство от съответната категория, което управлява. Нарушаването на тази норма е скрепено с глоба в размер на 10 лева, която е регламентирана в чл. 183, ал.1, т.1 от ЗДвП. В процесния случай не се спори от страните, че И. С. не е представил на проверяващия орган контролен талон към свидетелство за управление на МПС, поради което правилно е санкциониран.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че решението на Софийски районен съд е валидно допустимо и правилно, не се установяват

касационни основания по чл. 348 от НПК за отмяната му, и същото следва да бъде оставено в сила

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд – София град, XI-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 69855/16.03.2020г. постановено по НАХД № 11730/2019 г. по описа на Софийския районен съд, 116-ти състав

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.